

[Ib Christensen]

formål. Vi ved også, at hverken lønmodtager- eller arbejdsgiverpart bryder sig om at bøje sig for diktater, der trækkes ned-over hovedet på dem, og som de ikke har haft skygge af indflydelse på.

Hvad energipolitikken angår, kan vi ikke andet end udtale bekymring for, med hvilken effekt, konsekvens og dygtighed statens interesser varetages i genforhandlingen med DUC, når vi ser, hvordan energiministeren så at sige har klokket i det i forbindelse med aftalerne med Saudi-Arabien. Det må give anledning til utryghed, at den minister og de embedsmænd, der i den grad har kunnet misinformere folketinget og har kunnet gå med til en kontrakt, som indeholder uacceptable bestemmelser, skal tage ansvaret for denne genforhandling med DUC, hvor der står masser af milliarder kroner på spil for hele det danske samfund.

Jeg vil til sidst gerne sige lidt om det udenrigspolitiske, der jo ikke har indtaget nogen særlig markant plads i denne debat; vi har jo også nylig haft en udenrigspolitisk debat. Men det, som det er nødvendigt at konstatere også ved denne lejlighed, er, at der i det forløbne år er sket endnu en markant udvikling i retning af en total dansk underkastelse under De europæiske Fællesskabers så at sige etablerede fælles udenrigspolitik. Hvad enten det er Iran, Mellemøst-problemerne, Øst-Vest-forholdet eller Nord-Syd-problemerne og FN, ser vi, at Danmark er et ekko af, hvad EF enes om eller ikke kan enes om. Kun hvis EF ikke kan enes, er der en chance for, at den danske regering tør tage en stilling ud fra danske synspunkter. Vi mener, det er meget farligt. For det første har det danske folk aldrig nogen sinde givet sin tilslutning til en fælles EF-udenrigspolitik som den, der er en realitet i dag. For det andet er det imod elementære danske sikkerhedspolitiske interesser at indskibe sig i sådan en blokpolitik, som der faktisk her er tale om, en blokpolitik, der afskærer os fra at samarbejde, som vi burde, og som vi under andre omstændigheder ville gøre, med de øvrige nordiske lande.

Der er altså både på det udenrigspolitiske og på det indenrigspolitiske område med den økonomiske politik i hovedlinjerne og med udenrigspolitikken tale om stærke bindinger og om, at EF dirigerer. Der må derfor fordres en ny politik, der vel at mærke kan gen-

oprette vores økonomi og vores selvstændighed; der må ske et brud med disse bindinger. Det er også en forudsætning for, at vi kan løse vores problemer.

Jeg gør opmærksom på, at arbejdsløsheden i EF nu er på 6½ mill. mennesker, og at arbejdsløsheden i EF-landene er større end i de allerfleste andre vesteuropæiske lande uden for EF. Jeg gør opmærksom på, at vi nu skal punge ud med 1 mia kr. ekstra i EF-kontingent i de kommende 3 år på grund af det landbrugsforlig, der er lavet, og som en frugt af, at landbrugspolitikken står over for ændringer i EF, som ikke vil gavne dansk landbrugs økonomiske interesser. Det vil sige, at de fordele, der har været for dansk landbrug, smuldrer stedse mere.

Til sidst et par ord om de foreslåede dagsordener. Hr. Glistrups dagsorden betragter jeg som en happening, så den skal jeg ikke kommentere; den vil vi naturligvis stemme imod. Det dagsordenforslag, der er stillet af hr. Christophersen på VKs vegne, kan vi heller ikke støtte, men må stemme imod, fordi vi er opmærksom på de intentioner, der ligger bagved. Og jeg vil gerne sige til venstre og det konservative folkeparti, at jeg synes, det er lidt ejendommeligt, at man taler om oppositionen, som om oppositionen var et samlet hele. Hvad er oppositionen? Det er et anarkistisk højreparti længst ude. Det er 2 konservative borgerlige partier, det er 2 marxistiske partier på venstrefløj, og så er der selvfølgelig den fornuftige del af oppositionen, nemlig Danmarks retsforbund! Oppositionen er altså et meget vidt begreb, og derfor bør man holde op med den underlødige snak om den samlede opposition og »på oppositionens vegne«. Det har intet på sig. Vi vil altså også af den grund stemme nej til den dagsorden, som er foreslået af hr. Christophersen.

Vedrørende det dagsordenforslag, der er stillet af hr. Wilhjelm, vil jeg sige, at det kan vi ikke stemme for, fordi det indebærer et øget statsligt engagement, og det er vi imod. Vi er tilhængere af, at staten engagerer sig i oliehandel, det er en nødvendighed for at danne modspil over for de multinationale selskaber, men vi er ikke tilhængere af en socialisering, heller ikke af denne sektor.

Lindenskov (S):